

## Arrest

nr. 287 946 van 24 april 2023  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 23 oktober 2017.

1.2. Op 20 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad die op 1 april 2019 bij arrest nr. X tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 13 mei 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 18 november 2019 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad die op 30 juni 2020 bij arrest nr. X deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing bevestigde.

1.5. Op 19 augustus 2021 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 17 maart 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Tadzjiek te zijn en 21 jaar oud te zijn. U zou geboren en opgegroeid zijn in het dorp Miray, gelegen in het district Andar in de provincie Ghazni. U ging naar school tot de tweede klas en u volgde les aan de moskee van uw kindertijd tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U hielp soms uw vader bij het landbouwwerk op de velden.*

*Op een dag werd u op straat tegengehouden door drie of vier onbekende talibs. Ze zeiden dat u met hen moest samenwerken. U zei dat u hen de volgende dag zou ontmoeten. Thuis vertelde u uw vader wat er gebeurd was, hij zei dat het wellicht vrienden waren die een grap maakten. De volgende dag bleef u thuis. De dag daarna werkte u op de velden van uw familie. De drie personen die u eerder aanspraken kwamen naar u toe, ze vroegen u waarom u niet gekomen was. U zei dat u bij uw moeder in het ziekenhuis moest blijven. De talibs vroegen u jihad te doen met hen. U was bang en stemde in met hun eis. De talibs zeiden dat u mensen zou moeten verzamelen in het dorp. Toen u thuiskwam vertelde u aan uw vader wat er gebeurd was. Op aanraden van uw vader verliet u het huis niet gedurende drie dagen. De derde avond kwam uw vriend H. bebloed naar uw huis, hij was aangevallen door de taliban nadat hij hen niet had willen vertellen waar u woonde. Uw vader contacteerde diezelfde avond een vriend, die bracht u met de auto naar Kabul. U verbleef twee nachten in Kabul en reisde vervolgens via Ghazni stad, Maidan Wardak en Nimruz naar Pakistan en Iran. Na een reis van twee of tweeëneenhalve maand kwam u aan in België op 20 november 2015. U deed een verzoek om internationale bescherming op 30 november 2015. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer.*

*Op 20 november 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u beweerde afkomst uit het district Andar in de provincie Ghazni en de problemen die u daar gekend zou hebben. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 219307 van 1 april 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing en motieven. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest.*

*Zonder België verlaten te hebben diende u op 13 mei 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde hierbij gelogen te hebben bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. U zou in realiteit van uw geboorte tot de leeftijd van 15 jaar in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh gewoond hebben. Daarna zou u achtereenvolgens 6 maanden in Puli-Khumri, 3 maanden in Kabul, 2 maanden in Miray in het district Andar in de provincie Ghazni, en 2 jaar in de stad Herat in de gelijknamige provincie gewoond hebben. Uw broer A. zou in Afghanistan problemen gehad hebben met de familie van zijn vriendin, die tegen hun relatie was gekant, en zou omwille van die reden naar België gevlucht zijn. U en uw familie zouden omwille van diezelfde reden problemen gehad hebben in Afghanistan, herhaaldelijk verhuisd zijn in Afghanistan en uiteindelijk jullie land ontvlucht zijn. Naast uw broer A. A. (O.V...) zouden ook uw moeder, drie zussen en nog een broer in België verblijven. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door A.Z., de broer van uw schoonzus. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek. Op 18 november 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. De RvV bevestigde deze beslissing in zijn arrest van 30 juni 2020.*

*Zonder België verlaten te hebben diende u op 19 augustus 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u bij uw vorige verzoek de waarheid hebt verteld en dat uw problemen nog steeds actueel zijn. De taliban zijn nu aan de macht en de personen met wie jullie een conflict hebben behoren tot de taliban. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u onthoofd te worden door de familieleden van uw schoonzus die talibs zijn. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara neer.*

#### *B. Motivering*

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige derde verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede verzoek door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard. Zo bleek onder meer dat A. R. (CGVS ..., OV...) en D. R. (CGVS ..., O.V....), die respectievelijk uw moeder en uw zus zouden zijn, reeds in beroep bij hun eerste verzoek problemen omwille van de relatie van A. hadden aangehaald en dat de RvV een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus had genomen inzake hun verzoek. Voorts stelde het CGVS vast dat u na het vertrek van uw broer A. uit Afghanistan nog een drietal jaar in Afghanistan verbleef, dat u uw beweerde problemen niet concretiseerde, dat u louter hypothetische elementen aanhaalde inzake uw persoonlijke vrees, dat u niet afdoende verklaarde waarom u loog bij uw eerste verzoek en dat u uw gewijzigde verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen, familie en asielrelaas op geen enkele wijze staafde. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing in zijn arrest van 30 juni 2020. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw problemen met familieleden nog steeds actueel zijn, dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door die familieleden die lid zijn van de taliban, die nu aan de macht zijn (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het CGVS merkt op dat u uw vermeende problemen met familieleden nog steeds niets staft. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij uw tweede verzoek niet aanhaalde dat de personen met wie u en uw familieleden een conflict hebben lid zijn van de taliban of banden hebben met de taliban. Zo verklaarde u bij uw tweede verzoek slechts dat A.Z., de broer van uw schoonzus en de persoon die u zou willen doden, contact heeft met mensen met macht en dat hij met wapens kan omgaan (Verklaring volgend verzoek 1534900Z, vraag 15). Het spreekt voor zich dat in Afghanistan contacten met mensen met macht en het kunnen omgaan met wapens niet beperkt zijn tot de taliban. Dat u in onderhavig verzoek verklaart dat de personen met wie u een conflict heeft taliban zijn is dan ook niet meer dan een blote bewering die u geenszins staft. Voorts staft u het vermeende conflict nog steeds niet. Gezien u noch uw vermeende problemen, noch de banden van uw vermeende vijanden met de taliban aantoot, is het feit dat de taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan geen nieuw element dat een impact heeft op de beoordeling van uw asielrelaas.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, met name uw taskara (Verklaring volgend verzoek, vraag 18), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat dit document louter

betrekking heeft op uw identiteitsgegevens en geen enkele bewijswaarde heeft met betrekking tot uw vermeende problemen en terugkeervrees. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. De vaststelling dat u bij uw eerste verzoek een andere taskara neerlegde ter staving van uw vermeende herkomst uit Andar illustreert dit overigens. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling ter zake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

U staakt uw verklaringen met betrekking tot uw verschillende verblijfplaatsen nog steeds niet. Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan

dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

*Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze*

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf), UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing ( artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst betoogt verzoeker op theoretische wijze dat de nieuwe feiten onderzocht moeten worden. Hij stelt dat zijn profiel in combinatie met de machtsovername door de taliban wel degelijk nieuwe elementen zijn en verweerder in kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en de medewerkingsplicht hem had moeten horen. Daarnaast wijst verzoeker op de nieuwe elementen/ontwikkelingen die hij opwerpt in het verzoekschrift. Zo zou verzoeker betrokken zijn geweest in een conflict waarbij zijn vriend R. neergestoken werd en overleed in het ziekenhuis. Hij zou hierna getuigd hebben bij de politie tegen M., de dader van de moord op zijn vriend R.. Er wordt in het verzoekschrift gesteld dat M. na de machtsovername door de taliban is vrijgekomen en hij ook banden zou hebben met de taliban.

Verzoeker meent dat deze nieuwe elementen die tevens gestaafd worden met documenten, ook nader onderzocht moeten worden. Hij stelt de kans te moeten krijgen zijn vrees jegens M. en de taliban mondeling toe te lichten. Voorts betoogt verzoeker dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel het beter was geweest indien hij gehoord werd op het CGVS. Hij meent dat de schriftelijke procedure, zeker met de korte beroepstermijn, te beperkt is om alles uit de doeken te doen.

Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verder zet verzoeker zijn verwestering en etniciteit op een theoretische wijze uiteen. Hij verwijst hierbij naar zijn zeer lang verblijf in België en het feit dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd ingediend in 2015, het gegeven dat hij Tadzjieks is en Dari spreekt. Daarenboven betoogt verzoeker dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk een Afghaanse man die een lang verblijf in België kent en hierdoor de normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen bij een terugkeer naar Afghanistan zal schenden. Verzoeker meent dat door hiermee geen rekening te houden er minstens sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

### 2.2. Stukken

#### 2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een screenshot van een whatsapp-bericht;
- een screenshot van een Messenger-bericht van G. Q..

#### 2.2.2. Op 17 maart 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, eveneens afzonderlijk toegevoegd aan de aanvullende nota;
- COI Focus, “Afghanistan Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;

- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.3. Op 23 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- foto's ter staving van zijn verwestering en werk;
- Belgische verblijfstitels van verzoekers moeder, een broer en een zus ter bewijs dat zij erkende vluchtelingen zijn;
- documenten aangaande de lopende visumaanvraag lang verblijf van verzoekers vader die middels gezinshereniging verzoekers moeder wil vervoegen;
- verzoekschrift tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met inventaris.

### 2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*  
*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

*Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van

oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

#### 2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. In het kader van zijn huidig (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd in kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, namelijk zijn vrees voor de familieleden van zijn schoonzus. Daarbij stelde verzoeker dat de personen waarmee zijn familie een conflict heeft tot de taliban behoren.

Ter ondersteuning van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming werd bij het CGVS verzoekers taskara bijgebracht.

In het verzoekschrift wijst verzoeker nog op nieuwe elementen/ontwikkelingen. Hij stelt in Afghanistan betrokken te zijn geweest in een conflict waarbij een vriend van hem neergestoken werd en overleed in het ziekenhuis. Hij zou hierna getuigd hebben bij de politie tegen de dader van de moord op zijn vriend. Er wordt in het verzoekschrift gesteld dat de dader, die banden zou hebben met de taliban na de machtsovername door de taliban is vrijgekomen en op zoek is naar verzoeker hetgeen verzoeker tracht te staven met screenshots van berichten.

Ter staving van de in het verzoekschrift nieuwe aangehaalde elementen werden volgende documenten toegevoegd: een screenshot van een whatsapp-bericht en een schermafbeelding van een messenger-bericht van G.Q..

Middels een aanvullende nota van 23 maart 2023 brengt verzoeker nog volgende stukken bij; foto's ter staving van zijn verwestering en werk; Belgische verblijfstitels van zijn moeder, een broer en een zus ter bewijs dat zij erkende vluchtelingen zijn; documenten aangaande de lopende visumaanvraag lang verblijf van verzoekers vader die middels gezinshereniging verzoekers moeder wilt vervoegen en een verzoekschrift tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met inventaris.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.4.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

2.3.4.4. Wat betreft verzoekers verklaringen die voortvloeien uit het relaas dat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor de familie van zijn schoonzus waarmee zijn familie een conflict heeft, kan samen met de commissaris-generaal beklemtoond worden dat in het kader van dit tweede verzoek reeds door het CGVS en de Raad werd geoordeeld dat verzoekers voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden.

In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd:

*"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige derde verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede verzoek door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard. Zo bleek onder meer dat A. R. (CGVS ..., OV ...) en D. R. (CGVS ..., O.V...), die respectievelijk uw moeder en uw zus zouden zijn, reeds in beroep bij hun eerste verzoek problemen*

omwille van de relatie van A. hadden aangehaald en dat de RvV een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus had genomen inzake hun verzoek. Voorts stelde het CGVS vast dat u na het vertrek van uw broer A. uit Afghanistan nog een drietal jaar in Afghanistan verbleef, dat u uw beweerdde problemen niet concretiseerde, dat u louter hypothetische elementen aanhaalde inzake uw persoonlijke vrees, dat u niet afdoende verklaarde waarom u loog bij uw eerste verzoek en dat u uw gewijzigde verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen, familie en asielrelaas op geen enkele wijze staafde. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing in zijn arrest van 30 juni 2020. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier.

*“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw problemen met familieleden nog steeds actueel zijn, dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door die familieleden die lid zijn van de taliban, die nu aan de macht zijn (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het CGVS merkt op dat u uw vermeende problemen met familieleden nog steeds niets staft. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij uw tweede verzoek niet aanhaalde dat de personen met wie u en uw familieleden een conflict hebben lid zijn van de taliban of banden hebben met de taliban. Zo verklaarde u bij uw tweede verzoek slechts dat A. Z., de broer van uw schoonzus en de persoon die u zou willen doden, contact heeft met mensen met macht en dat hij met wapens kan omgaan (Verklaring volgend verzoek 1534900Z, vraag 15). Het spreekt voor zich dat in Afghanistan contacten met mensen met macht en het kunnen omgaan met wapens niet beperkt zijn tot de taliban. Dat u in onderhavig verzoek verklaart dat de personen met wie u een conflict heeft taliban zijn is dan ook niet meer dan een blote bewering die u geenszins staft. Voorts staft u het vermeende conflict nog steeds niet. Gezien u noch uw vermeende problemen, noch de banden van uw vermeende vijanden met de taliban aantoont, is het feit dat de taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan geen nieuw element dat een impact heeft op de beoordeling van uw asielrelaas.”*

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande pertinente overwegingen tot de zijne.

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig (tweede) volgend verzoek onder meer vasthouden aan zijn ongeloofwaardig bevonden vrees zoals uiteengezet in zijn tweede verzoek om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van zijn ongeloofwaardig bevonden vrees en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Het gegeven dat verzoeker louter volhardt in zijn eerdere verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen. Inzake verzoekers taskara die werd neergelegd ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming wordt er in de bestreden beslissing gewezen op volgende pertinente overwegingen:

*“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, met name uw taskara (Verklaring volgend verzoek, vraag 18), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u*

*beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat dit document louter betrekking heeft op uw identiteitsgegevens en een enkele bewijswaarde heeft met betrekking tot uw vermeende problemen en terugkeervrees. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. De vaststelling dat u bij uw eerste verzoek een andere taskara neerlegde ter staving van uw vermeende herkomst uit Andar illustreert dit overigens. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling ter zake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.”*

In het verzoekschrift wordt bovenstaande gegronde inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde taskara niet weerlegd, waardoor er geen afbreuk aan kan worden gedaan.

Wat betreft verzoekers betoog dat zijn profiel in combinatie met de machtsovername door de taliban wel degelijk een nieuw element vormt en hij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en medewerkingsplicht door verweerder gehoord zou moeten zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren, dit in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of het verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 28 september 2021, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

De Raad merkt verder op dat verzoeker bij de DVZ werd gehoord na de machtsovername van de taliban en hij tijdens dit interview de mogelijkheid kreeg verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen alsook nieuwe documenten neer te leggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk.

Het gegeven dat verzoeker geen specifieke vragen werd gesteld omtrent de machtsovername van de taliban ontnam hem geenszins de mogelijkheid om zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de internationale beschermingsstatus in aanmerking zou komen. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota, waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor bij de DVZ, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de nieuwe elementen aangevoerd in het verzoekschrift en de elementen bijgebracht in de aanvullende nota van 23 maart 2023 wordt bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie infra).

Waar verzoeker middels zijn verzoekschrift “nieuwe ontwikkelingen” aanhaalt waarbij wordt gewezen op een vrees ten aanzien van de dader van de moord op een vriend gezien verzoeker tegen deze dader getuigde doch deze persoon, die tevens lid is van de taliban ondertussen is vrijgekomen en op zoek is naar verzoeker, besluit de Raad dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat die spontaan alle elementen bijbrengt ter staving van zijn vrees. Er rust op een verzoeker de verplichting om van bij aanvang van zijn procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. In casu kan echter vastgesteld worden dat verzoeker geenszins eerder gewag maakte van deze feiten in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming noch bij de DVZ in kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. In

tegendeel, verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk dat hij in Afghanistan geen andere problemen heeft gekend en dat hij nooit eerder problemen heeft gehad met de taliban noch weet had van personen uit zijn dorp of regio die zich hebben aangesloten bij de taliban (persoonlijk onderhoud, p. 19, 18). Zodoende weet verzoeker thans niet te overtuigen toch nog een ander incident te hebben meegemaakt in Afghanistan waardoor hij een gegronde vrees heeft.

Verzoekers betoogt dat de schriftelijke procedure en korte beroepstermijn te beperkt zijn om alles uit de doeken te doen, biedt geen verschoning voor het gegeven dat hij niet eerder gewag maakte van de feiten aangehaald in onderhavig verzoekschrift gelet op de hem rustende plicht tot medewerking.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij pas op 16 maart 2022 via een vriend te weten kwam dat de dader, die tevens lid zou zijn van de taliban en na de machtsovername is vrijgekomen uit de gevangenis, op zoek is naar hem moet de Raad erop wijzen dat dit geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker dit incident nooit eerder heeft vermeld hoewel hem uitdrukkelijk werd gevraagd naar andere problemen in Afghanistan. Bovendien blijkt niet dat verzoeker zich na de machtsovername spontaan heeft geïnformeerd naar de actualiteit van zijn problemen met de vrijgekomen dader hoewel hij nog contact heeft met zijn vader in Afghanistan (Verklaring volgend verzoek 28 september 2021, vraag 21).

Inzake de neergelegde documenten ter staving van de in het verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen, wijst de Raad erop dat de documenten slechts kopieën van screenshots betreffen waarvan de authenticiteit moeilijk kan worden nagegaan. Dergelijke berichten kunnen bovendien eenvoudig geënsceenard worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

Daarenboven stelt de Raad vast dat er geen beëdigde vertaling werd bijgebracht waardoor deze documenten overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement) uit de debatten kunnen worden geweerd, laat staan een vrije vertaling zodat de inhoud ervan geenszins kan worden nagegaan. Bijgevolg kunnen de neergelegde documenten geenszins de nieuw aangehaalde feiten in het verzoekschrift staven.

Tot slot wenst verzoeker te benadrukken dat zijn familieleden erkende vluchtelingen zijn in België en wijst op de bijgebrachte stukken hieromtrent middels zijn aanvullende nota.

Verweerder bevestigt ter terechtzitting dat verzoekers moeder, een zus, en een jongere broer geboren in 2001 die tot het kerngezin behoort, werden erkend als vluchteling op 30 juni 2022, dit wegens het vrouwelijk profiel van de moeder en zus. Inzake verzoekers oudere broer, licht verweerder ter terechtzitting toe dat hij werd erkend in 2012 omwille van een verboden huwelijk hetgeen elementen betreffen eigen aan dat dossier.

De Raad merkt hierbij op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, hoewel de individuele beoordeling niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51).

Gelet op verweerders toelichting ter terechtzitting inzake de grondslag, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de erkenningsbeslissingen in hoofde van voormelde familieleden, en gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers relaas gesteund op de vluchtmotieven van zijn oudere broer, kan verzoeker zich niet dienstig steunen op de erkenningen in hoofde van zijn familieleden. Hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

2.3.4.5. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie, naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar zijn verblijf in België, naar het gegeven dat hij een eerste beschermingsverzoek indiende in 2015, naar zijn Tadzjiekse etniciteit en naar het feit dat hij Dari spreekt, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 23 maart 2023 onder meer wijst op zijn aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, foto's toevoegt ter staving van zijn verwestering en werk en aangeeft Belgische vrienden te hebben en werkzaam te zijn op de Belgische arbeidsmarkt merkt de Raad op dat deze elementen lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In casu kan uit de aangebrachte elementen en foto's niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Inzake de neergelegde foto's wordt nog opgemerkt dat deze eenvoudig geënceneerd kunnen worden en zij geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

Verzoeker toont met de aangebrachte elementen in casu niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker tot zijn achttien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve opgemerkt dat verzoeker, die stelt in goede gezondheid te verkeren en werkervaring heeft opgedaan in Afghanistan als landbouwer (Verklaring volgend verzoek van 28 september 2021, vraag 12; Verklaring DVZ van 30 januari 2016, p. 5; persoonlijk onderhoud, p. 8) niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker soms contacten te onderhouden met zijn vader die zich, hoewel er een visumaanvraag lang verblijf lopende is, op heden nog in Afghanistan bevindt (Verklaring volgend verzoek 28 september 2021, vraag 21). Daarnaast gaf verzoeker aan in Afghanistan een paternale oom te hebben in hetzelfde district alsook een maternale oom (persoonlijk onderhoud, p.7) en maakte hij gewag van vrienden van zijn vader in Kabul (persoonlijk onderhoud, p. 8).

Bovendien bedient verzoeker zich nog steeds van een tolk Dari en verklaarde hij soennitisch moslim te zijn (Verklaring volgend verzoek 28 september 2021, vraag 9).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.6. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij van Tadzjiekse afkomst is en Dari spreekt waardoor hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) vreest aangezien de taliban etnische minderheden viseren. Daarbij meent hij dat de combinatie met een lang verblijf in het buitenland dit risico vergroten.

De Raad bemerkt inzake verzoekers opgeworpen Tadzjiekse origine dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermog acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de *National Resistance Front* (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine noch van enige banden met de NRF en er tevens niet kan vastgesteld worden dat verzoeker afkomstig zou zijn uit de provincie Baghlan. De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker bij de DVZ, alwaar hij sprak over de problemen met de familieleden van zijn zus die tot de taliban behoren, verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn vader in Afghanistan, tevens een Tadzjiek, zonder enige melding van persoonlijke problemen wegens diens Tadzjiekse origine (Verklaring Volgend verzoek van 28 september 2021, vraag 21). In het licht van deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker Dari spreekt, moet de Raad vaststellen dat uit de beschikbare informatie geenszins blijkt dat Afghanen (al dan niet van Tadzjiekse origine) die Dari spreken, hetgeen een van de officiële landstalen is en wordt gesproken door een groot deel van de bevolking, worden aangeduid als zijnde een (mogelijke) risicogroep. Een vrees voor vervolging dient bovendien in concreto te worden aangetoond zodat een algemene verwijzing naar een van de landstalen niet kan volstaan, ook niet met verwijzing naar verzoekers Tadzjiekse origine gelet op de bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Verzoeker heeft overigens in de administratieve procedure ten overstaan van het CGVS en de DVZ geen vrees wegens zijn taal opgeworpen.

Verzoeker slaagt er niet in in concreto aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging zou hebben omwille van het feit dat hij Dari spreekt.

Gelet op voorgaande bevindingen maakt verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn Tadzjiekse afkomst en naar het gegeven dat hij Dari spreekt, al dan niet in combinatie met zijn verblijf in het buitenland, geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees of enig reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

2.3.4.7. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker soms contacten te onderhouden met zijn vader die zich op heden nog in Afghanistan bevindt (Verklaring volgend verzoek 28 september 2021, vraag 21). Daarnaast gaf verzoeker aan in Afghanistan een paternale oom te hebben in hetzelfde district alsook een maternale oom (persoonlijk onderhoud, p.7) en maakte hij gewag van vrienden van zijn vader in Kabul (persoonlijk onderhoud, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader twee jeribs bezit en 4000 dollar betaalde voor zijn reisroute (persoonlijk onderhoud, p. 8; Verklaring DVZ 30 januari 2016, p. 9)

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomstregio geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal, ging op grond van de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat evenwel over tot een analyse van de veiligheidssituatie aldaar, die door de Raad wordt bijgetreden omwille van volgende vaststellingen:

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit*

and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband nu hij zelfs nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn werkelijke regio van herkomst.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn etniciteit, taal en verblijf in België alsook naar het talibanbewind en de humanitaire situatie, gelet op de vaststellingen onder 2.3.4.5, 2.3.4.6, 2.3.4.7., geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.6. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (tweede volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU